

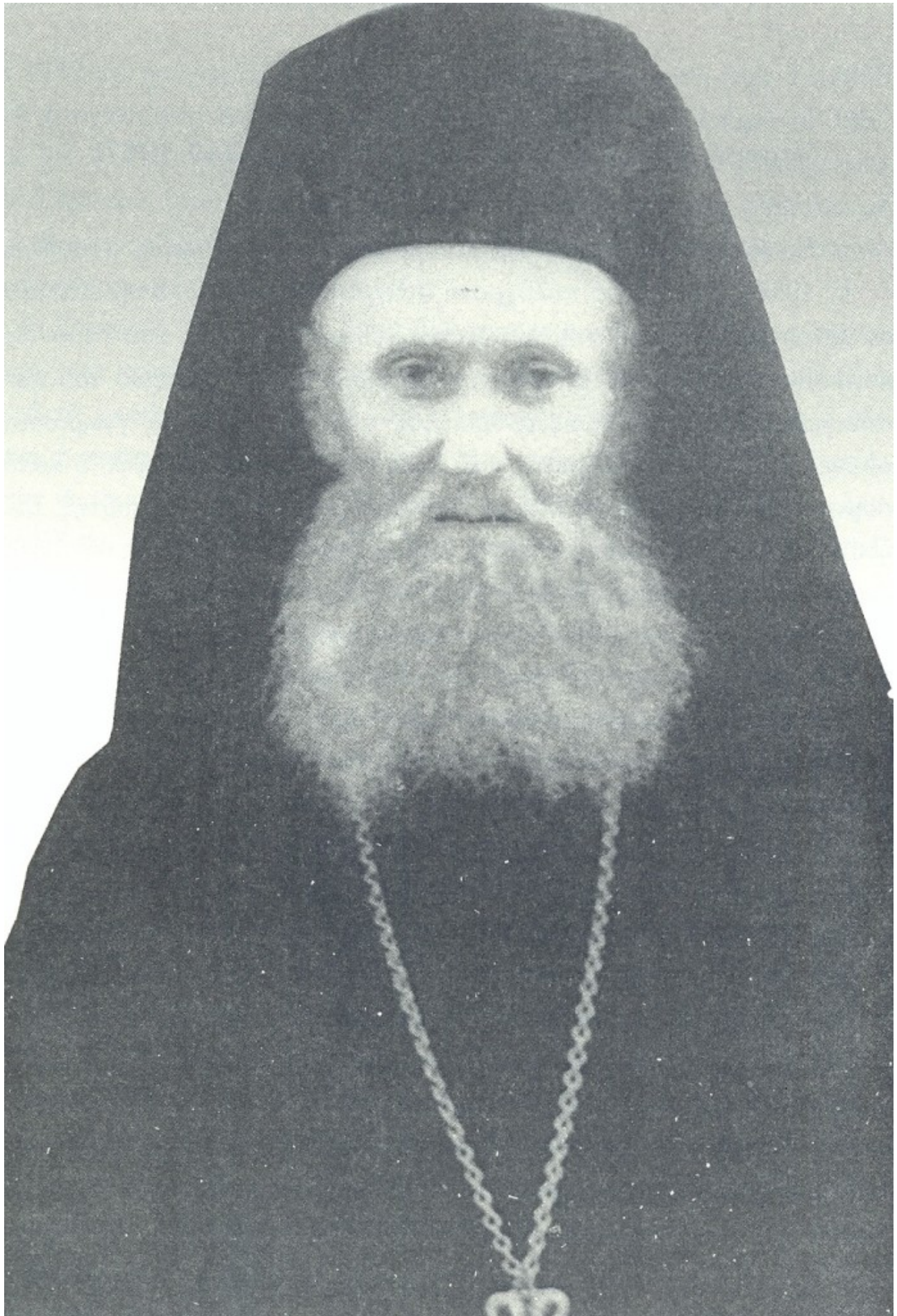
30 Ιανουαρίου 2016

Ιερομόναχος Γαβριήλ Νεοσκητιώτης (1880 - 30 Ιανουαρίου 1967)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Image not found or type unknown

Διετέλεσε διάκονος του μητροπολίτου Μιλητουπόλεως Ιεροθέου (+1956). Μετά από πολύχρονη άσκηση και υπακοή στην Καλύβη του Αγίου Σπυρίδωνος στη Νέα Σκήτη βγήκε με ευλογία του Γέροντός του στον κόσμο. Με το βίωμα, την εμπειρία και το φωτεινό του πα-ράδειγμα βοήθησε πολλούς ανθρώπους στην Κορινθία να γνωρίσουν καλύτερα τον Θεό, ο ενάρετος και διακριτικός παπα-Γαβριήλ, ο κατά κόσμον Θεόδωρος από τις Γιαννάδες Κέρκυρας και Νεοσκητιώτης. Συ-νήθιζε να λέει ο πλήρους αγάπης Γέροντας: «Ο άνθρωπος, αν κάθε μέρα κοινωνεί τα Άχραντα Μυστήρια, το Σώμα και Αίμα του Δεσπότη Χριστού, όλη την περιουσία του να δώσει ελεημοσύνη, από τη νηστεία και τις μετάνοιες αν στεγνώσει και γίνει πετσί και κόκκαλο, σκέτος σκελετός, αν δεν αποκτήσει αγάπη προς τον Θεό και τους ανθρώπους και σ' όλη τη φύση, δεν έκανε τίποτε και δεν θα τύχει ποτέ του ελέους και των οικτιρμών του Θεού».

Ύστερα από 18 χρόνων αγώνες στον κόσμο για τη σωτηρία ψυχών ο συνετός Πνευματικός επέστρεψε στην Καλύβη του το 1964. Ο μα-καριστός Γέροντας Ανδρέας (+2004), κατά διηγήσεις του Γέροντος Σπυρίδωνος (+1990), υποτακτικού του Γέροντος Γαβριήλ, αναφέρει στο αγιορείτικο Γεροντικό του: «Όταν ήλθε το πλήρωμα του χρόνου και έφτασε ο καιρός της εκδημίας του, προείδε και προείπε τον θάνατό του και δύο μέρες πριν να φύγει οριστικά από τον κόσμο τούτο, κάλεσε τους πατέρες και αδελφούς της σκήτης, από τους οποίους έλαβε και έδωσε συγχώρεση, ευλόγησε τη σκήτη και όλους τους αδελφούς να τους αξιώσει να αποκτήσουν την αρετή της αγάπης. Έτσι, μετά απ' αυτά, με τη γαλήνη και λάμψη της αρετής και της καλωσύνης στο πρόσωπό του, πλήρης ημερών παρέδωκε τη μακαρία του ψυχή στα χέρια του Δε-σπότη Χριστού και πέταξε σαν πουλάκι στα ουράνια θεία σκηνώματα το 1967 σωτήριο έτος».

Κάποτε που η ψυχή ενός συσκητιώτη του δυσκολευόταν να βγει εκλήθη προς συνδρομή. Ρώτησε τον ετοιμοθάνατο μοναχό τί του συμβαίνει κι εκείνος του απάντησε πως βλέπει δεξιά του αγγέλους, αριστερά του δαίμονες κι ένα χαρτί κολλημένο στον ώμο του. Τότε ο Πνευ-ματικός του είπε να ρωτήσει τους αγγέλους τί γράφει το χαρτί. Έτσι έγινε. Οι άγγελοι του ανέγνωσαν δύο ανεξομολόγητες αμαρτίες του. Ο μοναχός τις εξομολογήθηκε, ο παπα-Γαβριήλ του ανέγνωσε συγχωρητική ευχή και μετά από λίγο ο μοναχός αναπαύθηκε ειρηνικά.

Εκοιμήθη στις 30.1.1967, ύστερα από θεία Λειτουργία που είχε τελέσει το πρωί στο εκκλησάκι του, του Αγίου Σπυρίδωνος, στη μνήμη των Αγίων Τριών Ιεραρχών. Έπασχε από σακχαροδιαβήτη. Ταΐζοντας τα πουλάκια της αυλής του εξέπνευσε.

Πηγές - Βιβλιογραφία

Ανδρέου Αγιορείτου μοναχού, Γεροντικό του Αγίου Όρους, τ. Α', Αθήναι 1979, σσ. 34-37.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Β', εκδ. Μυγδονία σ.775-777